

K. M. Klausen: Ja, det er jo kedeligt, for det vilde ellers være ret oplysende. Den ærede Ordfører har jo ikke generet sig ved at citere, hvad jeg har sagt. (Zahle: Kun hvad De har sagt her!) Ogsaa uden for (Afbrødelse). Jo, jo! F. Eks. meddelte den ærede Ordfører nu...

Formanden: Jeg har ikke hørt nogen som helst privat Ytring fremdraget.

K. M. Klausen: F. Eks., hvad jeg har sagt i Finansudvalget!

Formanden: Finansudvalget kan i denne Sammenhæng ikke kaldes et privat Sted, eftersom Forhandlingen netop drejer sig om Finansudvalgets Forhold til hele denne Sag.

K. M. Klausen: Saa skal jeg da ikke gøre det, og det vil være meget heldigt for Krigsministeren, for jeg har aldrig hørt noget saa nedsættende blive udtalt af nogen som det, der blev udtalt af Hr. Heide.

Formanden: Det er en Ytring, der næppe heller er paa sin Plads, naar det er Ord, der er faldet i en privat Samtale.

K. M. Klausen: Naa, saa lade vi det ligge. (Uro paa Tilhørerpladsen).

Formanden: Der maa være fuldstændig Stilhed paa Tilhørerpladsen!

K. M. Klausen: Jeg siger altsaa: her staa to Mænd, som hver havde Interesse i at faa Krudttaarnet flyttet — den ene havde sin private Interesse deri — og jeg saa paa Sagen som den ærede Ordfører, at disse Krudttaarne rummede saa uhyre Fare, at jeg vilde anse det for at være min Pligt at gøre alt, hvad jeg kunde, for at faa denne Fare fjernet. Men jeg kunde ikke sige andet til denne Mand end, hvad jeg havde sagt mange Gange i Finansudvalget: Sagen ordnes ved Lov, Krudtet ikke ind i Fæstningen! At jeg paa denne Mands indstændige Opfordring henvendte mig til Finansudvalgets Formand, synes jeg ikke i mindste Maade kan bebrejdes mig. Jeg kunde naturligvis have stillet mig brutalt afvisende og have sagt: Det rager ikke mig, gaa ned til Formanden, jeg vil ikke have noget med den Sag at bestille. Men naar man forhandler loyalt med Folk og bliver anmodet om en Tjeneste, og det er en Tjeneste, som har

den største Interesse for den By, jeg repræsenterer, og naar det er en Tjeneste, som ikke volder mig den mindste Ulejlighed, da jeg hver Dag er sammen med Finansudvalgets Formand, saa forekommer det mig ikke, at det kan bebrejdes mig det mindste, at jeg har meddelt, at denne Mand ønskede en Samtale med Finansudvalgets Formand; og at denne Samtale kom i Stand, vide vi alle.

Jeg skal derefter omtale den sidste Beslutning, der er tagen i denne Sag. Det var den 6. Maj i et Møde om Formiddagen. Der staa i Finansudvalgets Protokol, at der først havde været en Konference med Kultusministeren, og da denne var gaaet, bringes Krudttaarnssagen frem paa ny. Nu maa jeg bemærke, at den 6. Maj var hverken min Partifælle (Harald Jensen) eller jeg til Stede. Jeg deltog ikke i Finansudvalgets Møder fra Februar og Samlingen ud, fordi jeg var syg; jeg var ganske vist i Tinget i Maj Maaned for at stemme mod Skattelovene, men ellers var jeg ikke i Stand til at deltage i politiske og kommunale Forhandlinger i al den Tid. Man vælger altsaa et Tidspunkt, hvor ingen af Socialdemokraterne ere til Stede, og der vedtages man en Skrivelse af følgende Indhold: „I Anledning af, at Deres Ekscellence paa ny har henvendt sig til Finansudvalget angaaende den paatænkte Flytning af Fredskrudttaarn Nr. 2 og Fjernelsen af Faren ved de 3 andre under Forhandlingen herom betegnede Krudttaarne, har jeg herved den Ære at meddele, at Udvalget med Undtagelse af Medlemmerne K. M. Klausen og Harald Jensen ikke for sit Vedkommende finder Anledning til at gøre Indvending imod, at dette Forhold ordnes som paatænkt ved en Overenskomst med Konferensraad Heide paa de Betingelser, som senest have været forelagte for Udvalget.“

Det er vistnok enestaaende, at Ting af saa stor Betydning som dette foretages, naar et politisk Parti ikke er til Stede. I Almindelighed vil man i Finansudvalget ikke gøre det; jeg ved mange Gange, der er sagt: nej, vi kunne ikke gøre det, fordi Højre ikke er til Stede, eller de moderate ikke ere til Stede. Her var Socialdemokratiet ikke til Stede — jeg var fraværende paa Grund af Sygdom, og min Partifælle var fraværende, fordi der Dagen efter begyndte en socialdemokratisk Kongres i Aarhus — men alligevel vedtager man dette, uden at man i Forvejen har tilsendt os Meddelelse om, at Krudttaarnsagen skulde forhandles. Og efter at man